

тая жега той е наметналъ и закопчалъ отпредъ ямурлука си? Лютфи го погледна и, като не смѣеше да му заговори, кимна му само съ глава.

Пиха вода най-напредъ войниците, а следъ тѣхъ — Мурадъ. Лютфи го видѣ, че остана близо до софрата, стори му се, че иска да поседне или да се качи. Повече той не можа да види, защото се обърна да закачи вжжетото. Изведнажъ войниците извикаха. Лютфи погледна: Мурада го нѣмаше. Двамата войници, и двамата млади момчета, стояха слисани, втрещени. Единиятъ остави пушката си, легна на софрата и като натисна съ ржка фуражката си, погледна въ кладенеца. Другиятъ хукна да бѣга, после се върна пакъ и извика:

— Скочи! Хвърли се въ кладенеца!

Лютфи се разтрепера. Ето какво направи Мурадъ. И какво стана? Падна ли или самъ се хвърли? Не само Лютфи, но и войниците не бѣха видѣли както трѣбва — ясно бѣше едно: Мурадъ бѣше въ кладенеца.

Единиятъ войникъ вече тичаше къмъ поста да обади на поручика. И почти веднага — какъ се предаватъ тревожнитѣ вести, Господъ знае! — отвсѣкъде заприиждаха тическата хора. Мжже, жени, деца. Българи, турци, татари — цѣлото население на селото. Ясно, хубаво бѣше времето, а на Лютфи му се стори, че кжщитѣ и саплъцитѣ сякашъ се снишиха като предъ буря, а небето каточе се дръпна по-